

Ігор БРИНДАК



У свій час широкого розголосу набула історія, яка трапилася в 1955 році в Куйбишеві, про дівчину, яка танцювала із іконою святого Миколая та закам'яніла. Свого часу про це також було знято фільм «Чудо», обговорення якого відбулось на сторінках часопису «З любов'ю у світ». Але доводиться чути, що подібний випадок стався також і в Дрогобичі. Чи це правда?

Спочатку хочеться зауважити, що у фільмі «Чудо» в зображенні цієї події є багато домислів, включаючи й ім'я головної героїні. У стрічці героїня названа Таня Скриннікова, в реальності ж особу звали Зоя Самаріна.

Але, відносно Дрогобича. Така подія і справді відбулася тут 31 січня 1940-го року. Чоловіка, з яким це сталося, звали Дмитро Налісник. Він ще до приходу радянської влади був відомий тим, що постійно насміхався над Церквою та релігією. А коли вже радянська влада прийшла, то став особливо активним. Власне того дня більшовики організували в Дрогобичі мітинг, на якому виступали їхні ідеологи, прислані зі Сходу, і деякі з них вели пропаганду проти Церкви. Коли мітинг закінчився, ведучий запитав, чи не бажає хтось з місцевих жителів сказати своє слово. Отут і зголосився товариш Налісник. Піднявшись на трибуну, він став говорити наступне: «Уже давно говорив я вам про те, що ніякого Бога немає і ви не вірили мені ще й насміхалися з мене. Аж ось перед хвилиною ви почули, що говорять мужі науки там, у країні свободи. Тому час нам усім прозріти! Час отрястися з кромішньої п'янки. Закликаю вас усіх, щоб усі як один підняли руку вгору і закликали за мною: «Нема Бога! Геть з усяким Богом!»

Тут він витягнув вгору руку, і в один момент став паралізованим. Але не так, як це буває зазвичай, а в дуже дивний спосіб: він не впав на землю, а продовжував стояти на трибуні, витягнений, як струна, рука була піднята, очі відкриті і наповнені кров'ю, жили на висках набрякли, а уста безперестанно повторювали: «Нема Бога! Нема Бога!». На площі сталось велике замішання, викликали лікарів, які робили Дмитрові різні уколи, але ніщо не допомагало. Тоді його зняли з трибуни, понесли до машини, але посадити не змогли, тому викликали відкриту машину, поставили в неї товариша Налисника, як статую, і в такому положенні повезли до лікарні. Народ зібрався на вулицях міста, щоб побачити такий страшний знак Божої справедливості. В лікарні Дмитро Налисник помер, не приходячи до свідомості.

Ця історія була опублікована перший раз в календарі часопису «Місіонар» за 1942 рік. В 1994 році дрогобицький журналіст Роман Пастух віднайшов стару публікацію, почав шукати свідків цієї події і знайшов трьох людей, очевидців цієї історії. Їх звали: Богдан Звір, Микола Куйдич та Іван Губицький. Ці люди підтвердили правдивість цієї історії (див. Пастух Роман «Покараний безбожник»; Добре серце, № 1, 1994 рік, С.14).

Ігор БРИНДАК Чи правда, що у Дрогобичі колись сталась подія, подібна до тієї, яку показано у фільмі "Чудо"? // "З любов'ю у світ" № 12 2014